

SVETOGORSKA
RALJICA
DOPRIJATELJEV SVETEGORE

GORISKA KNJIZNICA

Per 1015/2002

10025192,3

COBISS

Leto VIII. ŠT. 3 DECEMBER 2002

SVETLI DEL ROŽNEGA VENCA

Papež Janez Pavel II. je 16. oktobra razglasil leto rožnega venca od oktobra 2002, do oktobra 2003, ob enem pa je podpisal apostolsko pismo z naslovom »Rožni venec Device Marije«, v katerem med drugim objavlja presenetljivo in veliko novost: *svetli del rožnega venca*. Z njim želi Sveti oče pokazati kristjanom pet pomenljivih trenutkov tistega Jezusovega življenjskega obdobja, ki jih dosedanja oblika rožnega venca ni upoštevala. Vsaka od petih skrivnosti je razodetje kraljestva, ki je v osebi Jezusa Kristusa že prišlo. To razodevanje pa je zaobjeto v skrivnostih svetlobe:

- ki je bil krščen v Jordanu,
- ki je v Kani naredil prvi čudež,
- ki je oznanjal božje kraljestvo,
- ki je na gori razodel svoje veličastvo,
- ki je postavil sveto evharistijo.

*Je od vesel'ga časa teklo leto,
kar v Betlehemu angelcov hozana
je oznanila, de je noč končana,
dvakrat šeststo triindvajseto ...*

Verjetno se sveti Frančišek ni nadejal, kakšne »posledice« bo pustil njegov izvirni način praznovanja svete noči v Grecciu leta 1223, ko je želel čimbolj živo doživeti Kristusovo rojstvo. To obhajanje božiča, ko so na Frančiškovo željo nastlali votlino s slamo, vanjo pripeljali vola in osla in v njej darovali polnočno sveto daritev, je rodilo jaslice: lesene, glinene, papirnate, plastične, kakršne koli pač že – ljubke, tople, nežne, prijetne očem in duši. Kako lepe so priprave na obhajanje božiča: nabiranje maha, priprava figuric, urejevanje peščenih stezic in potočka z jezercem, pa napeljava elektrike za žarnice pri ogenjčku in seveda v hlevčku, za tam pa tudi malo slame, najmehkejšo prav za Jezuščka... Srce kar toplo zaigra ob prijetnih spominih na privlačno domačnost svete noči, ki v dom prihaja tudi z jaslicami.

Toda prvi božič ni bil topel, tudi ne zavil v sladkobno varnost in toplino domače hiše. Zgodil se je zunaj, stran od varnosti domačega kraja, na obrobju tujega mesta. Kljub revščini, negotovosti in strahu pa je bil topel. Topel zaradi zvestobe, topel zaradi zaupanja, topel zaradi sprejemanja, topel zaradi Njega, ki je sam Toplota v nas in med nami.

Lahko so jaslice še tako ljubke in božična smrečica okrašena z najlepšo osvetljavo, lahko je izbrana in okusno pripravljena hrana še tako dobra in vonj po potici še tako sladkoben, lahko pripravimo še marsikaj, kar bo polepšalo sveti večer, toda če ne pripravimo sebe, ne bo nič. Lepoto Jezusovega rojstva bomo lahko doživeli le med seboj; ko si bosta mož in žena v zaupanju in sprejemanju prišla naproti s Toplino; ko se bodo starši in otroci lahko kljub generacijskim razlikam in napetostim vsakdana zmogli pogovarjati o sebi in graditi prave družinske odnose; ko bodo otroci razumeli in sprejeli ostarele in onemogle starše v vsem človeškem dostojanstvu, ko se bo brat iz individualizma svoje samostanske sobe podal proti sobratu in z njim zmogel spregovoriti o sebi; ko bom jaz sam tisti, ki mu bo pomembno, kakšen sem v odnosih z bližnjimi, koliko sem odprt, iskren, sprejemajoč, zvest, zaupen... Samo takrat nas bo ogrela toplina svetega večera, ki jo je v naše odnose prišel prižgat Gospod sam.

Te božje topline v odnosih vam z iskrenostjo želimo v letošnjem božiču. Spremlja naj vas tudi novem letu.

Serafinski rožni venec

Izročilo in začetek

Leta 1442 je v red sv. Frančiška vstopil mladenič, ki je imel prelepo navado, da je pogosto spletal vence iz cvetlic in z njimi krasil podobo Matere božje. Toda ko je bil sprejet v noviciat, ni imel več priložnosti, da bi nadaljeval to pobožno navado. To ga je tako bolelo, da je hotel zapustiti red. Takrat pa se mu prikaže Marija in ga potolaži: »Nikar ne žaluj! Naučila te bom v mojo čast plesti drug venec, venec angelskih pozdravov. S tem vencem me lahko veliko bolj častiš kot s cvetlicami ter si pri tem deležen posebnih zaslug. Vsak dan mi prinesi venec pozdravov tako, da boš zmolil Očenaš in deset Zdravamarij v spomin na veselje, ko me je pozdravil nadangel

Gabrijel in mi naznanil, da bom postala Mati božja. Ponovi Očenaš in deset Zdravamarij v spomin na veselje, s katerim sem hitela obiskat teto Elizabeto, ki me je spoznala za Mater božjega Sina. Na enak način me pozdravi zaradi veselja, ki sem ga občutila pri rojstvu Zveličarja sveta. Pozdravi me zaradi veselja, ki sem ga občutila, ko so prišli trije modri molit božje Dete. Nato me pozdravi na enak način v spomin na tisto veselje, ki je napolnjevalo mojo dušo, ko sem v templju našla svojega ljubega Sina. In še me pozdravi v spomin na veselje, ki sem ga občutila, ko se mi je moj Sin po častitljivem vstajenju prikazal. Slednjič me pozdravi zaradi veselja, ki sem ga občutila, ko sem bila vzeta v nebo in bila kronana za kraljico nebes in zemlje. Če mi ta venec prineseš vsak dan, mi boš pripravil veliko veselje in slavo, sam pa boš deležen bogatega zasluženja...«

S temi besedami se je prikazanje končalo.

Novinec je ubogal nebeško Mater (kdo je ne bi?) in je začel opravljati to molitev. Učitelj novincev je nekoč skrivaj opazoval, ko je novinec molil v svoji celici. Poleg novinca je videl angela, ki je pletel venec iz desetih vrtnic. Po vsaki vrtnici je dodal lilijo. Angel je to ponovil sedemkrat. Ko je novinec končal, mu je angel položil venec na glavo. Zatem je učitelj vprašal novinca, kaj vse to pomeni. Novinec mu je razložil, da ga je Marija sama naučila te molitve.

Tako je nastal sveti rožni venec Marijinega sedmeregga veselja, ki je še posebej pri srcu vsem otrokom svetega Frančiška.

Dragocenost te molitve

Ta molitev je dragocena zato, ker je njena učiteljica in začetnica Marija. Za to molitev je tudi Cerkev podelila posebno milost - popolni odpustek. Tega lahko prejmejo vsi, ki stopajo za svetim Frančiškom, pa naj bo to v prvem, drugem ali tretjem redu. Kadar pa tretjeredniki molijo serafinski rožni venec v cerkvi, so lahko odpustka deležni vsi, ki molijo z njimi, četudi niso v tretjem redu.

Za ta odpustek ni treba posebej prejeti zakramentov, saj zadostuje samo molitev serafinskega rožnega venca. Molitev tudi ni vezana na kraj, saj se jo lahko moli kjerkoli. Tudi se ne zahteva, da bi bil rožni venec, s katerim se moli, blagoslovljen.

Serafinski rožni venec sestavlja dvainsedemdeset Zdravamarij in sedem Očenašev. Prvotno se je molilo po sedemdeset Zdravamarij, pozneje pa so dodali še dve, da so dosegli število Marijinih let. Izročilo namreč pravi, da je bila Marija stara 72 let, ko je umrla in bila vzeta v nebo.

Kako se serafinski rožni venec moli

Priprava:

Marija, čista Devica, darujem ti venec, da počastim spomin na dvainsedemdeset let, ki si jih preživela na zemlji. Podeli mi milost, da te bom tako častil v življenju, da bom deležen tvoje družbe v nebeški slavi.

Na začetku serafinskega rožnega venca ne molimo vere. Vsako desetko zaključimo s Slava Očetu... in potem

takoj nadaljujemo z novim Očenašem naslednje desetke. Molimo Očenaš in deset zdravamarij z vzkliki:

- 1. ...ki si ga Devica z veseljem od Svetega Duha spočela.*
- 2. ...ki si ga Devica z veseljem k Elizabeti nosila.*
- 3. ...ki si ga Devica z veseljem rodila.*
- 4. ...ki si ga Devica z veseljem Modrim molit dala.*
- 5. ...ki si ga Devica z veseljem v templju našla.*
- 6. ...ki si ga Devica z veseljem prva od mrtvih vstalega videla.*
- 7. ...ki te je Devica z veseljem v nebesa vzel in te z veseljem za kraljico nebes in zemlje kronal.*

Dodamo prošnji:

Marija, daj, da bodo vsi otroci svetega Frančiška tudi tvoji otroci. –

Zdrava Marija...

Marija, izprosi, da vsi otroci svetega Frančiška dosežejo večno življenje! –

Zdrava Marija...

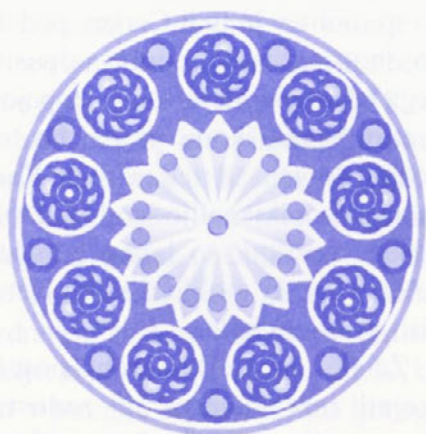
Za sklep še po namenu Svetega očeta: Očenaš..., Zdrava Marija..., Slava Očetu...

Premišljevanje ob serafinskem rožnem vencu

1. ...ki si ga Devica z veseljem od Svetega Duha spočela.

2. ...ki si ga Devica z veseljem k Elizabeti nosila.

Marija popolnoma zaupa Bogu, mu verjame in veruje vanj. Vse pričakuje od njega in kar dela, dela po najboljših močeh. Srce ima za druge ljudi, zato je vedno pripravljena biti s tistimi, ki jo najbolj potrebujejo. Ko potrebuje pomoč njena sorodnica Elizabeta, zapusti udobje svojega doma in ji gre pomagat.

Kristjani Marijo v vsej dvatisočletni zgodovini imenujemo »brez madeža spočeta«. Bog je Marijo od vsega začetka obvaroval izvirnega greha po svoji edinstveni milosti. Ta sijaj popolnoma edinstvene svetosti, s katerim je bila obdarjena od prvega trenutka, ji v celoti prihaja od Kristusa: Marija je zaradi zasluženja svojega sina odrešena bolj vzvišeno. Marija niti za trenutek ni bila podvržena grehu. Sveti Duh je bil poslan, da posveti telo Device Marije in ga po božje naredi rodovitno, da postane bivališče učlovečeni besedi, Gospodova palača, njegovo šotorišče, njegovo domovanje, kot pravi sv. Frančišek Asiški.

3. ...ki si ga Devica z veseljem rodila.

Ker Marija popolnoma zaupa in naredi, kar je v njeni moči, jo Bog lahko tolaži, vzpodbuja, krepi. Zato Mariji pomaga tudi na dolgi poti v Betlehem, ki je za nosečnico vse prej kot prijetna. Kot ponižna Gospodova Dekla je Marija zadovoljna s hlevčkom in bornimi jaslicami kot krajem rojstva Jezusa – božjega Sina. Ljubeče mu streže in skrbi zanj, ker ve, da je »Bog z njo« – Emanuel.

4. ...ki si ga Devica z veseljem Modrim molit dala.

Modri so prišli vsak iz svoje dežele in so pričakovali nekaj novega – Odrešenika, novega Kralja, rojenega na Judovem.

Prišli so torej v Betlehem in poiskali novorojenega Kralja – Mesija. Ko so ga našli, so se mu poklonili in mu darovali zlata kot Kralju, kadila kot Bogu, mire kot človeku. Marija pa je ob tem v srcu premišljevala besede: »...otrok, ki bo rojen, bo svet, on se bo imenoval božji Sin...«

5. ...ki si ga Devica z veseljem v templju našla.

Jezus je otroška leta preživljal v Nazaretu, kjer sta zanj skrbela Marija in Jožef. Dvanajstleten je šel na vsakoletno romanje v Jeruzalem. Ob povratku domov sta Marija in Jožef opazila, da Jezusa ni nikjer. Vrnila sta se v tempelj in ga našla med učitelji, ki jih je spraševal in jih poslušal. Bil je v hiši svojega Očeta. Marija je te besede premišljevala in se spomnila, da je Jezus Sin Najvišjega. Potem so se vrnil v Nazaret in Jezus je bil pokoren svojim staršem.

6. ...ki si ga Devica z veseljem prva od mrtvih vstalega videla.

Brez vstajenja ne bi bilo pričevanja evangelijev. Velikonočno srečanje z Gospodom mora dobiti dopolnitev v prejemu Duha, da tako človek spozna Gospoda. Posest Duha ne pooblašča za nič drugega kakor za oznanjevanje in pričevanje, da nam je Bog Oče podaril svojega Sina, ki je za nas umrl in vstal. Cerkev je bila utemeljena ob križu: zbor verujočih okoli tistih, ki jim je dana karizma službene avtoritete, z Marijo v svoji sredi. Njej se je kot Materi Cerkev Sin nedvomno najprej prikazal. Ona je tista, ki jo je Duh obiskal pred vsemi drugimi in ki je spočela telo Besede.

7. ...ki te je Devica z veseljem v nebesa vzela in te z veseljem za kraljico nebes in zemlje kronala.

Telo, ki je spočelo Božjega Sina, ne sme trohneti, zato je bilo Marijino telo vzeto v nebesa. Marija je živela kot Dekla Gospodova, zato je bila povišana v Kraljico nebes in zemlje, kajti ozrl se je na nizkost svoje dekle in je povišal nizke. Kraljica ima polnost oblasti tudi v odnosu do Kralja. Marijina polnost oblasti se izraža v njeni priprošnji in posredovanju milosti, saj vse osebne milosti od Boga in od Kristusa prejemo vedno kot udje svete Cerkve – in s tem tudi kot Marijini otroci.

Povzeto in prirejeno:

- *Frančiškanski molitvenik, Ljubljana 1992*

- *Cvetje z vrtov sv. Frančiška*

Ob Svetogorski kraljici v hvaležnost za 50 let družine

Iz Prekmurja, Gorenjske, Dolenjske, Koroške, Štajerske, predvsem pa Primorske, pa tudi iz zamejstva (Trsta, Gorice) in zdomstva (Kanade, Združenih držav, Nemčije, Argentine) so se v soboto, 25. maja, zgrinjali k romarski pobožnosti bralci, poverjeniki, sodelavci in časnikarji Družine, da bi z duhovniki in škofi ob koprskem škofu Metodu Pirihu (njegov predhodnik mons. dr. Mihael Toroš je leta 1952 ustanovil

Družino) izrekli Bogu zahvalo za vse, kar je ta katoliški časnik v petih desetletjih prinesel v slovenski prostor in kar pomeni danes. Pričevanja bralcev in urednikov, molitev in pesem, slovesna maša ob prelepem petju združenega zbora, tehtne besede naših škofov, prijetna pogostitev po maši, razvedrilo ob veseli pesmi in šaljivi besedi Čukov ter veličastne pete litanije v cerkvi, ki so sklenile praznovanje, je bilo tisto, kar bo ohranilo svetogorsko »družinsko srečanje« še dolgo v spominu.

Franci Petrič in Marjan Pogačnik

(Iz članka »To je slovenska Cerkev«, Družina št. 22, letnik 51)

ZA
ZLATI
JUBILEJ
SKUPAJ
NAPREJ!
1952 - 2002

50
LET

Začasne zaobljube br. Ambroža in Tomaža

Svetogorska bazilika se je kopala v prijetnem septembrskem soncu, ko smo bili frančiškanski bratje, sorodniki in znanci, pa še mnogi romarji iz domačih župnij in od drugod priče pomembnemu dogodku - br. Tomaž Hočevar in br. Ambrož Mušič sta ta dan, 7. septembra, izrekla svoje prve začasne zaobljube.

Tako sta zaključila obdobje *noviciata*, leta preizkušnje, in bosta v Ljubljani nadaljevala frančiškansko in teološko izobrazbo. Njuno veselje ob tem dogodku je bilo tako nalezljivo, da se je v samostanskem atriju, kjer smo se po maši z obljubami še pogostili, razvilo nepozabno vzdušje, ki je trajalo vse do večera. Bratoma želimo obilo veselja, uspeha in zadovoljstva na njihuni poti naprej, v Frančiškovo naročje.

br. Jernej Kurinčič

Preobleka na Sveti Gori

Redni obiskovalci svetogorske bazilike ste verjetno že opazili bolj ali manj mlade fante v frančiškanskih habitih, ki strežejo pri svetih mašah, sprejemajo in vodijo romarje, prodajajo sveče ... Vendar ostanejo na Sveti Gori samo dobro leto, potem jih zamenjajo novi.

Tako je v sredo, 25. septembra ob 11. uri v kapeli svetogorskega samostana potekal obred preobleke, med katerim so bratje frančiškani oblekli Dragana Vampola in Andraža Arka v redovno obleko manjših bratov - *habit*. S tem dejanjem sta Dragan in

Andraž začela živeti »leto preizkušnje«, ko si bosta prizadevala živeti redovni način življenja po zgledu sv. Frančiška, ne da bi se zavezala z zaobljubami pokorščine, uboštva in čistosti.

»Leto preizkušnje«, ki ga imenujemo *noviciat*, zavzema izredno pomembno mesto v procesu začetne redovne vzgoje, kajti že ljudsko reklo potrjuje, da je vse v veliki meri odvisno od začetka. Zato v imenu krščanske ljubezni prosim vse, ki berete ta članek, da bi se spomnili Dragana in Andraža v molitvi, da bi se odprla Božji milosti, prisluhnila Božjemu klicu ter pogumno in iskreno odgovorila nanj.

br. Ambrož Mušič

Svetogorski dom duhovnosti TAU

Blagoslovitev doma

V sedemdesetih letih preteklega stoletja je novogoriško prevozno podjetje Avtopromet Gorica zgradilo žičnico iz Solkana na Sveto Goro nad Novo Gorico. Zaradi nepremišljeno zastavljenih načrtov ter neprilagojenosti potrebam romarjev je žičnica zaradi nerentabilnosti prenehala obratovati. Gornja postaja žičnice je neizkoriščena propadala vse do leta 1999, ko jo je z veliko pomočjo občine Nova Gorica odkupil frančiškanski samostan na Sveti Gori. V zadnjem letu in pol, ko so na objektu potekala obnovevna dela, je ta spremenil svojo podobo in namembnost: obnovljeni prostori so postali samostan in dom duhovnih vaj. V petek, 14. junija, so se z blagoslovom koprskega škofa msgr. Metoda Piriha odprla vrata Duhovno izobraževalnega središča Tau.

Dom je ob prisotnosti koprskega škofa, bratov frančiškanov, manjših sester Sv. Frančiška, prijateljev, romarjev, dobrotnikov, ki so podprli obnovo doma in obrtnikov, ki so jo izpeljali, odprl novogoriški župan Črtomir Špacapan. V svojem govoru je izpostavil zgledno sodelovanje med občino in Cerkvijo, še posebno uspešno in plodno prav s svetiščem na Sveti

Gori. Z odprtjem doma Tau je celotno goriško območje pridobilo pomembno središče, namenjeno mladim (pa tudi nekoliko starejšim), ki v današnjem svetu, zaznamovanem z globalizacijo, še kako potrebujejo trdne smernice in možnost za zdravo odraščanje. Tudi

škof Piriha se je v svojem nagovoru osredotočil na mlade, ki bodo lahko v domu ponovno našli pogum in veselje do življenja. »Zlasti ob koncu vsakega tedna naj bi mladi prihajali na ta kraj miru in zbranosti, se tu srečevali, se privajali na skupno življenje ter ob prijaznem in modrem vodstvu

oživljali, prebujali, zalivali in prav usmerjali svoje človeške, duhovne, kulturne in narodno-domoljubne sposobnosti.« V sklepnih besedah je,

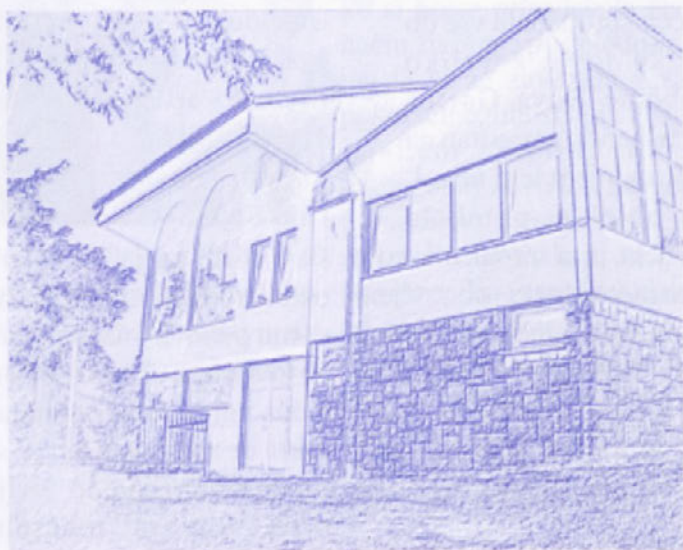

tik pred blagoslovom, dom izročil v varstvo Svetogorske kraljice, v želji, da bi po njenem zgledu mladi poslušali Božjo besedo, jo ohranjali v svojih srcih in uresničili v življenju.

Seveda pa vsega ne bi bilo mogoče uresničiti, če ne bi predstojnik

svetogorskega samostana in rektor bazilike, p. Pashal Gorjup, poskrbel za odkup objekta in njegovo prenovo, ki je bila dokončana s pomočjo več dobrotnikov in z »darovi uboge vdove«. Dejavnosti, ki jih bo Duhovno izobraževalno središče Tau nudilo obiskovalcem, pa je p. Pashal zaupal s. Mateji Kraševc, ki je v predstavitvi programa poudarila, da dom odpira svoja vrata prav vsem. V okviru dejavnosti bodo, v sodelovanju s Frančiškansko mladinsko pastoralo, potekale duhovne vaje za ministrante, birmance, srednješolce, študente, animatorje... Tau odpira prostor različnim skupinam, daje možnost družinskih počitnic, duhovnih vaj v tišini po stopinjah Sv. Frančiška. V domu bodo dobrodošli vsi, ki se bodo želeli umakniti iz vsakdanjega vrveža in se prepustiti miru in tišini romarskega kraja.

A.A.

Iz otvoritvenega govora p. Pashala

»Mi vemo, da smo prešli iz smrti v življenje, ker brate ljubimo. Kdor ne ljubi, ostaja v smrti. Ljubezen spoznavamo po tem, da je On dal življenje za nas. In takó smo tudi mi dolžni dati življenje za brate.« Tako je v prvem pismu zapisal apostol Janez (1Jn 3,14.16). Te besede so bile gonilna sila, ko smo odkupili in dograjevali ta dom.

Mladost nikakor ni nora doba, temveč sijajna doba, tista, v kateri Bog po naravnih zakonih polaga v telo in v srce mladega človeka globok čut za sočloveka, za ljubezen, za pravičnost, za mir.

Zato se nam je zdelo potrebno, da pomagamo mladim, njihovim staršem in vzgojiteljem ohraniti čistost srca, ki bo sposobno uresničiti ta veliki ideal, pomagati mladim, da nikoli ne bi vstopili v začarani krog uživanja.

Treba je reči HVALA. Naši dnevi in dom so obogateni z darovi. Menimo, da je vse božji dar. Na vsakega, ki je daroval, četudi malo, se je ozrl Gospod.

Zahvaljujemo se Mestni občini Nova Gorica in njenemu županu Črtomiru Špacapanu, duhovnikom dekanije Nova Gorica, tovarni Salonit Anhovo - Jožetu Fundi, Solkanski industriji apna - Rajku Hareju, Kamnoseštvu Mužina - Vojku Mužini, Pekarni Brumat - Pavlu Brumatu, Novi KBM - Ksenji Mravlje, univerzitetnemu profesorju Boleslavu Pavšiču iz ZDA, podjetju Elektro - Primorska - Davidu Valentinčiču, s. Addolorati Devetak, nadškofiji Gorica in Karitas Postojna.

Zahvaljujemo se arhitektu Radu Zgoniku in njegovemu podjetju za vse projekte in korake, ki so ga vodili po različnih uradih. Hvala arhitektu J. Valenčaku za prve vzpodbude, za uresničevanje projekta.

Zahvaljujemo se vsem mojstrom in njihovim sodelavcem: Francu Gregorcju, Vladu Škarbotu, Danilu Nemcu, Petru Batiču, Andreju Lavrenčiču, Ivanu Trampužu, Jožetu Jelerčiču, Slavku Lazarju in Tonetu Goljevšku.

»Sedel je nasproti zakladnici in gledal, kako množica meče denar vanjo. Mnogo bogatih je veliko vrglo. Prišla je tudi neka uboga vdova in je vrgla dva novčiča, to je en kvadrant. Tedaj je poklical k sebi svoje učence in jim rekel: »Resnično, povem vam: Ta uboga vdova je vrgla več kot vsi, ki so metali v zakladnico. Vsi so namreč vrgli od svojega preobilja, ta pa je dala od svojega uboštva vse, kar je imela, vse, kar potrebuje za življenje.« (Mr 12, 41-44) Hvala tistim, ki so od svojega uboštva dali veliko.

Vse preveč je mladih ljudi, ki izgubljeno tavajo v megli iskanja z željo, da bi vsaj za hip začutili svetlobo ljubezni. Preveč ljudi kljubuje pravilom čudovitega ritma, ki ga je Gospod vgradil v stvarstvo. Naj dom Tau služi mladim, pa tudi manj mladim, da bi se v njem spočili in si nabrali novih moči, miru, ljubezni in strpnosti.

Duhovno izobraževalno središče TAU

Tako smo poimenovali novo nastali dom, ki ga je 14. junija 2002 blagoslovil koprski škof Metod Pirih. Zbrani iz vseh vetrov, od obrtnikov, ki so dneve in dneve vlagali svoje moči v zidove in nastajajoče prostore, do

gvardijan na Sveti Gori in rektor bazilike, je oče doma. Njemu gre zasluga, da so stene oživele in dobile novo podobo.

mimoidočih romarjev, od tistih, ki so velikodušno ponudili svoj dar, da se je dom lahko gradil, do tistih, ki so z molitvijo spremljali dogajanje in se veselili novega duhovnega središča, od mladih, v kolikor so si uspeli ob koncu šolskega leta v petek popoldne vzeti čas, do bratov frančiškanov, ki so lastniki in idejni snovatelji duhovnega središča. Med povabljenimi je bil tudi novogoriški župan, g. Črtomir Špacapan, ki je slovesno prerezal vrvico in odprl vrata. P. Pashal,

Skrb za dom je bila ta dan zaupana novo nastajajoči skupnosti Manjših sester sv. Frančiška. S. Mateja je predstavila vizijo doma. Duhovno izobraževalno središče TAU nudi prostor skupinam za duhovne vaje ali duhovno počitniške tedne pa tudi že oblikovan program za različne skupine. Obstaja možnost osebne spremljanja v tišini ali osebno vodenih duhovnih vaj po Frančiškovih stopinjah, možnost pomoči mladim v stiskah in težavah, možnost za izkustvo življenja v skupnosti, posamezna srečanja, praznovanje novega leta ipd.

Vse bo natančno zapisano v kratkem prospektu o duhovno izobraževalnem središču TAU.

Zakaj ime TAU?

TAU je zadnja črka hebrejske abecede. V stari pisavi je imela obliko križa. **To je bilo znamenje varstva in pripadnosti.**

»In slišal sem število **zaznamovanih**, sto štiriinštirideset tisoč **zaznamovanih** iz vseh rodov Izraelovih sinov« Raz 7,4

/razlaga iz svetega pisma: ...po Ezekielovem videnju bodo zaznamovani s črko TAU, zadnjo črko hebr. alfabeta, ki so jo pisali v obliki križa; krščansko izročilo ga zato enači s Kristusovim monogramom./

Za sv. Frančiška je bil križ znamenje Jezusove ljubezni do vseh ljudi, v njem je gledal Križanega samega in čutil moč njegove ljubezni

na lastnem telesu. Zato je rad molil pred križem. Velikokrat je preprosto prekrižal dve veji in pred tem znamenjem sklenil roke. Od različnih oblik križa je Frančišek najbolj cenil znamenje TAU. Sv. Bonaventura nam poroča, kako ga je ustno priporočal, lastnoročno risal na pisma, na stene celic ter vse hotel spraviti pod znamenje TAU.

Tako je to znamenje na nek način postalo njegov pečat. Ni zgolj naključje, da si je Frančišek izbral TAU za svoje znamenje. Frančišek je bil prisoten na Četrtem lateranskem koncilu, kjer je papež Inocenc III. v svojem uvodnem govoru uporabil citat iz Ezek 9, 4.6: »Zaklical je možu v platnenem oblačilu, ki je imel pisarsko pripravo ob ledjih. **GOSPOD mu je rekel: Pojdi po sredi mesta, po sredi Jeruzalema, in zaznamuj črko TAU na čelo možem, ki vzdihujejo in žalujejo zavoljo vseh gnusob, ki se dogajajo v njegovi sredi. Starce, mladeniče in mladenke, otroke in žene pobijte in pokončajte! Ne dotikajte pa se nikogar, ki ima na sebi TAU!**«

Ko je sv. Frančišek slišal te besede iz papeževih ust, se je odločil za tak simbol. Drugi, prav tako pomemben ali še celo pomembnejši vpliv na Frančiškovo izbiro križa TAU pa je imelo njegovo srečanje z brati sv. Antona Puščavnika leta 1210. Ti bratje so skrbeli za gobavce in imeli za znak svojega reda križ TAU. Nosili so ga izrezljanega na svojih palicah, všitega na obleki in narisane na stekleničkah, v katerih so bila zdravila za gobavce.

Kaj pomeni za nas znamenje TAU?

Jaz sem bližnjemu naklonjen, pripravljen sem sprejeti drugega z vsemi njegovimi napakami in slabostmi. Kdor nosi znak TAU, lahko živi tudi s šibkimi brati, z ljudmi, ki so potrebni njegove pomoči, katere mu ne morejo poplačati.

Frančišek je poslal bratu Leonu Aronov blagoslov in namesto pečata narisal križ TAU, ki raste skozi ime brata Leona. Tekst blagoslova počiva na tem križu, tako da je ime brata povezano preko TAU-a z blagoslovom. Brat Leon je zapadel v depresije in Frančišek mu je poslal **TAU kot tolažbo** in jasno sporočilo:

Jaz sem s teboj in te spremljam v tvojih težavah; čutim s teboj.

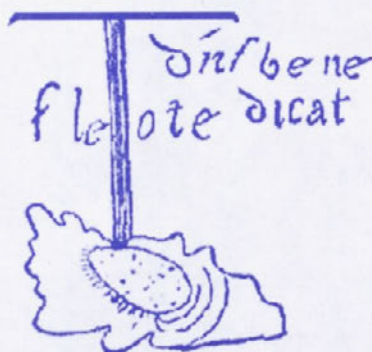
Blagoslov bratu Leonu

Blagoslovi naj te Gospod in te varuje (4Mz 6, 24).

Pokaže naj ti svoj obraz in se te usmili. (4Mz 6, 25).

Obrne naj svoje obličje k tebi in ti da mir (4Mz 6, 26).

Gospod naj te blagoslovi,
brat LeTon (Ezek 9, 4-6).

Tudi mi želimo da bi bilo duhovno izobraževalno središče TAU prostor, ki bi dajal tolažbo, čutil z ljudmi in jim omogočil sprejetost.

Dobrodošli, dobri ljudje!

s. Mateja Kraševc

Razlaga imena TAU je povzeta:
Vodnik po Frančiškovi poti in stopinjah njegove duhovnosti; zbral in uredil p. Janez Šamperl, Slovenska minoritska provinca sv. Jožefa, Ljubljana 1992

Svetogorski vodovod

Sveta Gora je pridobila še enega od infrastrukturnih objektov, in sicer nov vodovod, katerega višinska razlika med izvirov v Lokatoncih in samo Sveto Goro znaša kar 215 metrov. Vodovod je gradilo podjetje Vodi Gorica, v celoti (dobrih 51 milijonov tolarjev) pa ga je financirala Mestna občina Nova Gorica.

Na vrtu svetogorskega samostana je 20. septembra potekalo slovesno odprtje in blagoslov vodovoda. Po glasbenem uvodu trobilnega kvarteta iz Tolmina je vodja projekta ing. Franjo Batagel na kratko spregovoril o poteku del. Sledil je govor novogoriškega župana Črtomira Špacapana, ki se je osredotočil predvsem na izjemno dobro sodelovanje občine s frančiškanskim samostanom na Sveti Gori. Poudaril je predvsem obnovo

zgornje postaje žičnice (sedanjega Duhovno izobraževalnega središča Tau), gradnjo ceste iz Grgarja na Sveto Goro, sedaj pa še gradnjo vodovoda. Izrazil je upanje, da se bo sodelovanje nadaljevalo tudi pri obnovi romarskega doma. V blagoslovu, ki je sledil, je koprski škof msgr. Metod Pirih označil vodovod kot veliko pridobitev za Sveto Goro ter za romarje in turiste, ki bodo prihajali k Mariji in Jezusu, ki je sam izvir žive vode. Zadnji se je vsem, predvsem pa županu in občini, zahvalil rektor bazilike in gvardijan p. Pashal Gorjup. Slovesnosti so se udeležili tudi frančiškanski provincial p. Stane Zore ter predstavniki Mestne občine Nova Gorica.

V upanju, da vode na Sveti Gori poslej ne bo več primanjkovalo, je škof Pirih izrazil pomembno željo in prošnjo Gospodu, »da bi ljudem nikoli

ne zmanjkalo vode, pa tudi, da bi bili odprti za studence žive vode, ki priteka iz skrivnosti Kristusovega odrešenja.«

A.A.

Slovesnosti ob 50-letnici smrti Vinka Vodopivca

Cerkveni pevski zbori novogoriških župnij Kromberk, Solkan, Kristus Odrešenik in Kapela so v maju in juniju izvedli štiri liturgično glasbene večere v svojih cerkvah in med mašami ter v krajših koncertih po njih

izvedli štiri različne Vodopivčeve maše, preko trideset njegovih liturgičnih skladb in nekaj njegovih orgelskih del. Ob vseh štirih dogodkih smo poslušali tudi utrinke iz življenja, dela in ustvarjanja tega uglednega primorskega človeka, duhovnika in skladatelja, ki jih je zbranim posredoval avtor Vodopivčeve biografije, gospod Jožko Kragelj.

Iz tega lahko sklepamo, da je bil Vinko Vodopivec mnogo pomembnejša osebnost, kot mu to namenja slovenska akademska srenja, javno mnenje in predvsem cerkveni in posvetni glasbeni strokovnjaki. Vodopivec ostaja predvsem pomočnik in tolažnik preprostih, trpečih in zatiranih Primorcev pred vojno, med njo in po njej. Ljudje, ki so ga poznali, ob njem živeli in bili deležni njegovega karizmatičnega vpliva, zatrjujejo, da jih je Vodopivec zaznamoval pri ohranjanju slovenske besede, slovenske pesmi, v utrjevanju vere in preživetja pod fašizmom. To je zagotovo trd oreh za neprimorske

Slovence, še posebej za mlajšo generacijo.

Zaključni slovesnosti z mašo in koncertom združenih zborov 29. septembra na Sveti Gori je bila dodana le še iskrena volja sodelujočih pevcev, da se čimbolj plemenito oddolžijo svojemu rojaku

ob pomembnem jubileju. Da jim je to uspelo, potrjujejo številni romarji in poslušalci, ki so napolnili svetogorsko baziliko in prisluhnili pevcem, nagovoru gospoda pomožnega škofa dr. Jurija Bizjaka, slavnostnemu govorniku profesorju Janezu Boletu, ki je Vodopivca ponesel v svet kot prvi umetniški vodja Slovenskega okteta, ter orgelskim improvizacijam na Vodopivčeve pesmi, ki jih je izvajal prof. Jože Trošt.

Poleg ohranjanja Vodopivčeve glasbene dediščine ostaja primorskim cerkvenim pevcem še ena naloga: ureditev njegovega glasbenega arhiva. Njegovi rokopisi in ves notni material njegovega glasbenega opusa je še vedno na več koncih, pri različnih zbirateljih.

Peter Pirih

Koncert duhovne glasbe ob tisočletnici prve omembe Solkana in ob sedemdesetletnici posvetitve bazilike

Kdo ne bi s ponosom praznoval tisočletnice prve omembe kraja! Verjetno pa se ne zgodi povsod, da se ob taki priložnosti, ko se poudarjajo slavne zasluge tega in onega prednika častitega spomina, hvaležni krajanji spomnijo tudi tiste, po kateri nam Bog že več kot 1000 let naklanja milosti in h kateri so se ves ta čas tudi Solkanci izročali v varstvo – Devici Mariji. V tem duhu je v nedeljo, 22. septembra v svetogorski baziliki izzvenel koncert, v katerem smo lahko prisluhnili celemu nizu Avemarij znanih skladateljev, kot so Caccini, Billi, Tosti, Schubert in naš p. Hugolin Sattner. V drugem delu koncerta pa sta svetovno znani tenorist Janez Lotrič in vrhunski organist prof. Tone Potočnik pripravila nič manj zanimiv program duhovnih pesmi Hristova, Adama, Rossinija, Gounoda, Bizeta, Brodzskyja. Vse skladbe je organist povezal v zaokroženo celoto z izbranimi vložki iz bogate zakladnice različnih orgelskih mojstrov.

Upajmo, da na podoben dogodek ne bomo čakali spet tisoč let, saj bi se tak koncert lahko ponovil že prej. Človek le redko sliši toliko lepega v enem samem večeru, še posebej pa ne v tako vrhunski izvedbi.

br. Luka Mavrič

Tisočletnica prve omembe Solkana

Krajevna skupnost Solkan

Stanku Pavlinu

Slovesna sveta maša ob našem drugem farnem zavetniku je bila hkrati tudi maša osmina za pokojnega rojaka – misijonarja Stanka Pavlina SDB.

Njegovemu bogatemu življenju namenjamo župljani nekaj misli, ki naj bodo hkrati poklon njegovemu spominu in izraz sožalja njegovim dragim svojcem.

Mnogi se spomnimo, da smo pred sedmimi leti v domači cerkvi z njim praznovali njegov častiti jubilej: šestdesetletnico redovne zaobljube. Leta 1935 je namreč pokojni Stanko kot devetnajstletni mladenič vstopil v redovno skupnost Salezijancev. Že leto za tem je odšel v misijone na Japonsko, kjer je deloval do II. svetovne vojne. Ko se je vojna vihra na Japonskem čedalje bolj razvnela, so njega in sobrate poslali na Kitajsko, kjer se je srečal in deloval z znanimi slovenskimi misijonarji Jožefom Kercem, Andrejem Majcnom in dr. Janezom Janežem. Ko je na Kitajskem ob koncu vojne prišel na oblast komunizem, so iz države izgnali vse misijonarje. Tedaj je pristal v Hong Kongu. Tam je 29. junija 1952 pel novo mašo. Ustalil se je v tem velikem svetovnem mravljišču – vmes je le za eno leto odšel v Boston v Ameriko in drugič v portugalsko kolonijo Macao. Veličina njegovega življenja je bila v znanju in razdajanju. Salezijanski red ima namreč v misijonih svoje šole – osnovne in srednje s tehnično usmeritvijo. To so veliki

šolski centri, kjer sprejema znanje in vzgojo na tisoče otrok in mladine, ki bi sicer ostala brez izobrazbe in življenjskega dostojanstva. Na takem centru v Hong Kongu je pokojni Stanko Pavlin poučeval verouk in glasbo, predvsem pa pomagal, kjer je bilo treba, vzgajal, vzpodbujal, tolažil, delil človeško toplino, poslušal na tisoče izpovedi, razumel tista najšibkejša bitja z dna družbe, jim vlival vero, jih ljubil in molil...

Na svoji življenjski poti si je pridobil neprecenljivo zakladnico znanja. Knjižno je obvladal italijanščino, angleščino, japonščino in kitajščino, pogovorno španščino, francoščino in portugalsščino. Zelo lepo je govoril tudi svoj materni jezik – slovenščino.

Gospod Stanko Pavlin se je v šestdesetih letih misijonarjenja na Daljnem vzhodu le nekajkrat vrnil na obisk, na kratek oddih v Evropo in domov v Grgar. Ob njegovem zadnjem obisku v naši cerkvi leta 1995 smo ga pozdravili z besedami: »...daleč, daleč je vaše misijonsko poslanstvo, a v srcu, nekje na dnu, je skrito hrepenenje: priti spet in spet domov, objeti svoje drage in svoja zelena polja, pomuditi se na grobu svojih staršev, poslušati zvoke naše narave, pritrkovanje naših in

svtogorskih zvonov – se odpočiti in napolniti dušo – potem, potem pa spet odleteti tja, kjer je vaše poslanstvo, kjer vas tako zelo rabijo...«. Ob teh besedah in stisku roke je imel solzne oči.

Prosili smo ga, naj tam, v daljni Aziji, doda v svojih molitvah tudi kakšen Očenaš za ljudi iz rodne župnije. Prepričani smo, da se je v molitvi spomnil tudi nas.

11. junija 2002 je g. Stanko v šestinosemdesetem letu umrl. Mašo zadušnico je ob njegovem pogrebu vodil krajevni škof v spremstvu več kot petdesetih duhovnikov, množice prijateljev, drugih vernikov in njegovih

učencev ter ob prisotnosti njegove nečakinje z možem. Slovo je bilo veličastno.

Gospod Stanko Pavlin, naš rojak misijonar!

Bili ste velik človek. Ponosni smo na Vas!

Naj Vam bo gruda daljne dežele miren dom!

V Grgarju, na dan Vaše zlate maše,
29. junija 2002.

Župljani župnije svetega Martina

Povezovalna pot treh svetišč

S povezovalno potjo treh svetišč smo povezali tri znana in dobro obiskana romarska svetišča – Sveto Goro na obrobju Banjške planote, Marijino Celje na Kanalskem Kolovratu in Staro Goro nad Čedadom – v edinstven trikotnik treh Marijinih domov. Od marijanceljske cerkve na nadmorski višini 680 m se odpira pogled na drugi dve svetišči, ki sta ločeni z dolino Soče in z dolino Idrije.

Na povezovalno pot med tremi svetišči se lahko odpravimo iz Solkana na Sveto Goro, iz Čedada na Staro Goro, na Marijino Celje pa tudi iz Goriških Brd, Livškega, Kambreškega, Banjšic... Vsa tri svetišča je mogoče obiskati v enem dnevu z avtobusom ali avtom. Na pot se lahko odpravimo z gorskim kolesom ali pot romarsko prehodimo.

Povezovalne poti treh svetišč so v medsebojnem sodelovanju organizirale Mestna občina Nova Gorica, občina Kanal ob Soči in občina Praprotno, projekt pa je sofinancirala tudi Evropska unija.

Povzeto iz zbirke *Povezovalna pot treh svetišč*

Sveta Gora v enciklopediji

Francoska planinska zveza pripravlja izdajo Enciklopedije Alp, ki bo izšla v Franciji v francoskem, pozneje pa še v nemškem in angleškem jeziku. Pri pripravi in zbiranju gradiva sodeluje tudi Geografski inštitut Antona Melika Znanstveno raziskovalnega centra SAZU. Slovenski prispevek k enciklopediji, ki bo obsegal 150 gesel, med drugimi vsebuje tudi geselski članek o Sveti Gori, ki ga je po kratkem zgodovinskem

opisu p. Pavla Krajnika priredil Blaž Komac, raziskovalec z Geografskega inštituta. Geselski članek, ki bo objavljen v enciklopediji pod zaporedno številko 5.30, za bralce Svetogorske Kraljice objavljamo že pred izidom enciklopedije.

5.30 Sveta Gora

Pomembno romarsko središče Slovencev na mestu prikazovanja sv. Marije na hribu Skalnica (681 m) nad dolino Soče pri Novi Gorici v zahodni Sloveniji. Je osrednja božja pot v koprski škofiji.

Sveta Gora je dobila ime v 16. stoletju, ko se je leta 1539 Uršuli Ferligoj, pastirici iz Grgarja, prikazala sv. Marija in ji naročila: »Povej ljudem, naj mi tukaj postavijo hišo in prosijo milosti.« Cerkev v gotskem in renesančnem slogu je bila posvečena 12. 10. 1544. Od takrat je na oltarju podoba Marije, delo beneškega slikarja Jakoba Palme starejšega (Palme il Vecchio). Leta 1565 so skrb za cerkev prevzeli bosanski frančiškani, ki so bežali pred Turki. Cerkev je ukazal porušiti Jožef II, leta 1793 pa so jo ponovno obnovili in na pročelje postavili ploščo z napisom: EGO AUTEM STETI IN MONTE SICUT PRIUS (Ostal sem torej kakor prvokrat na gori – 5Mz 10,10).

V prvi svetovni vojni je bila cerkev v soški fronti porušena. Sedanja so leta 1924 zgradili frančiškani po vzoru oglejske bazilike in načrtu tržaškega arhitekta Silvana Bariča. V drugi svetovni vojni so Nemci cerkev spremenili v trdnjavo. Ko so jo 29. 04. 1945 partizani hoteli bombardirati z letali, so cerkev zakrili oblaki in preprečili bombardiranje.

Po drugi svetovni vojni je svetišče prevzela slovenska frančiškanska provinca, danes je tam slovenski frančiškanski samostan z noviciatom. Na Sveti Gori sta tudi muzejska zbirka soške fronte in Marijanski muzej. Gora ponuja lep razgled na dolino Soče, Jadransko morje in Furlansko nižino.

Sveta Gora in Skalnica

Razpravljanje o prvem pojavu imena Skalnica oziroma Sveta Gora se mora naslanjati v prvi vrsti na pisane vire; literarni viri (pisatelj Ivan Pregelj) niso merilo. Po danes znanih podatkih se gora omenja prvič leta 1368 kot »Frawn perg pey Celkan« - Marijina gora pri Solkanu. Osem let kasneje se kraj omenja kot »cerkev sv. Marije nad Solkanom«. Kraj je dobil mnogo večji pomen šele po Marijinem prikazovanju Urški Ferligojevi (1539). Izvirno gradivo, ki je povezano s tem dogodkom in bi nudilo tudi kak koristen toponomastični podatek, tudi še ni bilo objavljeno. V zgodovini svetogorske božje poti (Historia ecclesiae, et conventus Montis Sancti) iz leta 1745 piše Gaspare Pasconi, da se je Marija prikazovala Urški na obronkih gore, ki so jo nekdanj imenovali Vodena gora (Mons Aquarius) in so ji po domače (»vulgo«) pravili »Skauniza«; ime Vodena gora se je ohranilo v toponimu Vodice. Očitno je, da je bilo Skalnica prvotno ime za današnjo Sveto Goro (vzpetina in naselje) in da se je z nastankom božje poti to ime preoblikovalo v obliko, ki jo danes poznamo. Toda ime Skalnica se je ohranilo kot oznaka za pobočje, vrh katerega stoji božjepotna cerkev. Kar je zapisal leta 1956 kurat Ivan Kenda v knjižici Podoba matere božje na Sveti Gori (Grgarci: »Če gredo delat ali po drva na to goro, pravijo: Gremo delat ali po drva v Skalnico. – Če gredo k sveti maši ali k spovedi, pravijo: Gremo k sveti maši

ali k spovedi na Sveto Goro.«) velja seveda tudi za Solkance; danes za gospodarsko rabo skoraj nič več, ker le redkokdo zaide v Skalnico, da bi pripravljajl drva ali kosil travo.

Po drugi svetovni vojni so skušali uveljaviti prvotno ime in toponim Skalnica je prišel v mnoge turistične vodnike in geografske karte. Že leta 1967 je Solkanec Josip Štrukelj st. javnost opozoril na nesmisel prvotnega poimenovanja. Danes se uporablja ime Sveta Gora oziroma Sveta gora za poimenovanje vzpetine in naselja, ki se na njenem vrhu nahaja. Zadrega pa nastaja zaradi pravopisnih pravil, po katerih se piše ime vzpetine tako, da je druga beseda sestavljenega imena zapisana z malo začetnico (gora). Če bi na gori ležeče naselje dobilo tudi uradno tak status, bi se druga beseda pisala z veliko (Gora). Tako bi se rešili tudi pravopisnih dilem. Podpisani sem že pred časom predlagal ustrezni komisiji pri Mestni občini Nova Gorica, da začne postopek za uradno opredelitev zaselka na vrhu Svete Gore ali Svete gore kot naselja; o tem sem pisal tudi v dnevnem tisku. Ni mi znano, če je komisija o predlogu razpravljala ali celo sklepala. Podpisani tudi uporabljam, kljub drugačnim pravopisnim pravilom, obliko Sveta Gora.

dr. Branko Marušič

ZAHVALE

Marija, zahvaljujem se ti za vodenje in pomoč v življenju. Vodi me še naprej po pravi poti!!!

Katja

Marija, hvala ti za milost, tvoje varstvo, hvala za vse priložnosti, hvala za življenje. Rada živim, srečna sem in za to sem ti neskončno hvaležna.

Jasmina

V zahvalo Mariji, da še hodimo.

Milka in Tone

Iz daljne Argentine se ti zahvaljujem za vse prejete dobrote, Marija Svetogorska.

Ana Marija

Zahvaljujeva se ti za uspešno končan prvi letnik in se hkrati priporoča za uspešno končanje študija. V ta namen sva peš priromali na Sveto Goro.

G. in J.

Zahvaljujem se ti za mojo hčer in te prosim še za eno novo bitje ter razumnega in ljubečega moža.

Erika

Svetogorska Mati Marija, hvala ti za vse rešitve, ki so morda boljše od tistih, za katere sem te prosila.

Greti

PROŠNJE

Prosim te za vse moje najbližje, da ne bi zašli na slaba pota. Daj jim milosti in previdnosti v življenju.

Špela

Prosim Te, da končno najdem notranji mir in brezpogojno ljubezen.

Andrej

Prosim te, da bi moji domači dojeli, kje je moja sreča in da bi skušali to sprejeti. Prosim te za starše, da bi me razumeli.

Ana

Svetogorska Kraljica! Skozi moje življenje si me milosno vodila v hudih preizkušnjah. Prosim te milosti za vse, ki jih nosim v srcu.

A.

Marija! Ti poznaš najini srca in veš, kaj vse je skrito v njih... Naj se zgodi tisto, kar je za oba najbolje. Varuj naju in daj nama moči, vere, upanja in neskončno ljubezni! Tanja in Stane

Draga mati Marija, prosim te za najinega otročička, za njegovo ljubezen do tebe in za naju z možem.

J.J.

Prosim te, Marija, usliši moje prošnje iz osamljenosti in žalosti. Prosim, daj mi moči. Hvala!

D.

DAROVI

Dar po zaobljubi, za uspešno srčno operacijo moža Alojza Preglja – 10.000 SIT, *okolica Ajdovščine*

Dar za cerkev – 2.000 SIT

Dar za cerkev – 1.000 CAD

Dar za cerkev – 5.000 SIT, *Marjan Barič*

Dar za cerkev – 4.000 SIT, *Cilka Kebe*

Dar za cerkev – 25 EUR,

Dar za dom Tau – 5.000 SIT

Dar za dom Tau – 10.000 SIT,

Pavel Bizjak, Zakrkoče

Frančiška Smrdelj iz Kanade

Lojzija Cotič – 7.200 SIT

Silva Oman – 50 CHF

V spomin na starše Tulliota in Nazo – 50 EUR, *Neva in Andrej*

V zahvalo Materi Božji - 300 EUR, *A.Š.*

V zahvalo Svetogorski Materi Božji, da se ni pri padcu hudo poškodovala, daruje *Anica Rijavec, Lokve*

Za cerkev – 10.000 SIT

Za cerkev – 40 EUR, *Anamarija Školaris*

Za cerkev – 5.000 SIT, *Joško Jarc, Vogrsko*

Za cerkev – 6.000 SIT, *N.N.*

Za potrebe cerkve, v čast Svetogorski Kraljici – 40.000 SIT, *N.N.*

Za Sveto Goro - 50 EUR, *M.P., Trst*

Za Svetogorsko Kraljico – 5.000, *Husein Snilatič*

Na priprošnjo Svetogorske Kraljice naj vas vedno blagoslavlja Jezus.

Svete maše

Ob nedeljah in praznikih: ob 8.00, 10.00, 11.30 in 16.00

Ob delavnikih: od 1. maja do 1. novembra ob 17. uri

Vsako prvo nedeljo v mesecu ob 15. uri:
molitev za nove duhovne in redovne poklice.

Skupine, ki nimajo svojega duhovnika in želijo imeti sveto mašo, naj pokličejo po telefonu (05) 330 40 20. Sporočijo naj datum in uro, ko bi želeli imeti službo božjo.

Spovedovanje

Vedno pred sveto mašo in med njo.

Od 7.45 do 12.00 in od 14.30 do 17.00.

Izven tega časa pozvonite na samostanski zvonec.

Marijanski muzej je pozimi zaprt.

Naš naslov

Frančiškanski samostan Sveta Gora

Skalniška c. 17

5250 Solkan

tel: 05 / 330 40 20

fax: 05 / 330 40 38

SVETOGORSKA KRALJICA

Glasilo prijateljev Svete Gore, izhaja priložnostno

Izdaja: Frančiškanski samostan Sveta Gora, 5250 Solkan

Ureja: uredniški odbor

Odgovorni urednik: p. Pashal Gorjup

Oblikovanje: br. Dragan Vampola

Tisk: Studio graph

Izhaja s cerkvenim odobrenjem v 5.000 izvodih.

Novomašnik bod' pozdravljen!

Novomašniško posvečenje - g. Samo Babnik

*»Živi z Marijo veselo, prenašaj
z Marijo vse svoje preskušnje,
delaj z Marijo, moli z Marijo,
z njo uživaj odmore, z njo
počivaj. Z Marijo išči Jezusa;
nosi na svojih rokah Jezusa
in si z Jezusom in Marijo uredi
svoj dom v Nazaretu. Pojdi z
Marijo k Jezusu Kristusu,
ostani blizu križa Jezusovega,
pokopljejo naj te z Jezusom.
Z Jezusom in Marijo spet
vstani, z Jezusom in Marijo
pojdi v nebesa, z Jezusom in
Marijo živi in umri.«*

Tomaž Kempčan

